IX. évf. 1. szám 1997. január – február

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Mark Nimo: Fiatalok szolgálata

Prohászka: ÚJ ÉV

Jézus Jeruzsálemben, lelkigyakorlat 1997.

Raniero Cantalamessa: Maradjatok meg szeretetemben! II.

ÚJ ÉV

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

A múlt évet azzal zártuk le, hogy hálát adtunk mindenért; hálát életért, öntudatért, egészségért, erőért, munkakedvért – hálát barátságért, szülői, hitvesi, testvéri, gyermeki szeretetért, hálát a természet s a kegyelem minden adományáért: az új évet pedig kezdjük meg

a. **Hittel:** hódoljunk meg Isten szent fölségének. Imádjuk Őt, az élet s halál Urát s az idők s az örökkévalóság Királyát. Ez év első napján adományainak új sorozata előtt állunk. Ő adja nekünk az **időt** s buzdít: »redimite tempus«, vegyétek meg az időt; időt adok, de csak akkor lesz tietek, ha jó, nemes élettel, ha krisztusi cselekedetekkel kitöltitek. Ő ad **parancsolatokat** s kiszabja **kötelességeinket** s nekünk minden kötelességben az Ő szent akaratát kell látnunk és teljesítenünk. Ő ad **tehetséget** és **kegyelmet**, hogy tiszta szívvel s öntudatos erkölcsi motívumokkal dolgozzunk. – Uram, élet és erő forrása, én a csepp a vedren éppúgy kezeidből való vagyok, mint csillagos világaid; áldalak s örülök, hogy vagyok. Ez a szent öröm hajnalt fest ez év első reggelébe s e hajnalban lelkem a te pacsirtád. Kérlek, adj hitet, adj világosságot; nem tudom, mit hoz ez év, de bármit hozzon, ne sötétüljön el lelkem.

b. Kezdjük meg az évet **reménnyel**. Tenger az idő, vihar és napsugár, szerencse és baj jár rajta; de bízzunk; Isten segít. Remélem, hogy megóv bűntől, tévelytől, bukástól, rossz példaadástól, szívkeménységtől; ezek a lelki élet sötét oldalai. Ugyancsak remélem, hogy pozitív jóra s erényre megsegít s kialakul ez év folyamán a lelkem. Neki ajánlom gyöngeségeimet, főleg azt, mely jobban égeti öntudatomat; azt, melytől legelőször kell szabadulnom. Legyen új élet az új év! Lefoglalom az Isten segítségét s áldását szüleimre, gyermekeimre, hitvestársamra, testvéreimre, barátaimra!

c. Kezdjük meg az évet nagy **szeretettel**. Istené vagyok, ki szívet adott, hogy szeressek – lelket adott az odaadás s bizalom érzéseire – erőt, tehetséget sokféle tevékenységre. Szeretni akarom Őt mindenekelőtt azáltal, hogy parancsait teljesítem s gyakorlati kereszténységet űzök: a nyomorultat segítem, a mezítelent ruházom, a tévelygőt jó útra terelem; jószívű leszek cselédeimhez s alattvalóimhoz, gondját viselem háznépemnek. S hogy ez évet szent szeretettel megszenteljem, megbocsátok ellenségeimnek s jót teszek azokkal, kik rosszat tettek nekem; aki átkoz, azt áldom, aki gyűlöl, azt szeretem. Fölteszem, hogy másokat meg nem szólok, tetteiket félre nem magyarázom, jó példát adok, senkit meg nem károsítok, senkire sem irigykedem, fösvény nem leszek, szóval fölteszem, hogy szeretek.

• • •

»Nyolc nap múltán, amikor a gyermeket körülmetélték...«

a. Jézus szent vérének első serkenése. Vérével festi az újév hajnalát; vérével kíván le rá áldást. Kezd fakadni; a szent Szűz nézi, nézi pergő drágagyöngyeit, mennyországoknak, lelkeknek termékenyítő harmatát. Mennyi áhítat e tekintetben, mennyi édes rajongás ez arcon! Ez a vér – suttogja a szent Szűz – titka helyett, nyitja az én szeplőtlenségemnek is... ez a szent, szent, szent vér! Az Ő lelke van e vérben, »anima in sanguine«; e vérben van az ő piros, szerető lelke, benne van az ő tündöklő, lángoló lelke; e vérben van a világot fölébresztő energia! Így nézek én is a kehelyre szent mise közben; az ő vére, az ő vére – mondogatom – az ő lelke és ereje s az mind az enyém.

b. E vérontásban hódol meg a gyermek Jézus először a törvénynek: véres, fájó hódolat. De a törvény, mely nagyságunk s hatalmunk útja, természetesen áldozatot kíván testben, vérben. Fáj sokszor valami, amit meg kell tennem s meg akarom tenni szívesen. Hallom az Isten szózatát: »Vis spiritum?« »Da sanguinem.« Akarsz lelket? Adj vért s ne kíméld!

c. A körülmetélés jelezte a lélek fegyelmezését; szívünkben kell körülmetélkednünk. Mint ahogy metélik a követ és oltár, a márványt és Madonna lesz belőle. Tele vagyunk durvasággal, darabossággal, érdességgel, alaktalansággal; törni, faragni, **cizellálni** kell a lelket, hogy szép kehely váljék belőle. – Főleg pedig engesztelésből a múltért is kell magamat fegyelmeznem s úgy tennem, mint Heredia bűnbánó vésnöke: halálomban is kell még lelkemen, mint arany szentségtartón dolgoznom!

• • •

(Prohászka O.: Elmélkedések az Evangéliumról – részlet, 132-135. old.)

MARADJATOK MEG SZERETETEMBEN!

ELŐADÁS

• BUDAPEST SPORTCSARNOK, 1996 SZEPTEMBER 21. •

— 2. RÉSZ —

Pünkösd napján Péter apostol saját nyelvén, galileai tájszólásban beszélt, ám mindenki, aki jelen volt, a saját nyelvén hallotta. Itt is ez történik! Én beszélem a magam nyelvét – az olaszt – és ti mind magyarul halljátok. A különbség azonban az, hogy Pünkösdkor ezt az egész munkát a Szentlélek végezte el, most pedig Tamás atyát és engem is megdolgoztat.

Egy ilyen tartalmas délelőtt végén biztosan fáradtak vagytok, ezért most nem egy újabb tanítást fogok elmondani, hanem személyes tapasztalataimat szeretném megosztani veletek arról, hogy hogyan vezetett el engem az Úr az „új Pünkösd" megtapasztalására. Ezt azért is adom át nektek, mert a saját tanúságtételem elmondása Isten dicsősége.

Jézus egy napon meggyógyított egy beteget és azt mondta neki: menj és mondd el mindenfelé, hogy mi mindent tett veled az Úr! Tehát amikor mi elmondjuk saját tanúságtételünket, Jézus szavának engedelmeskedünk.

Kapucinus szerzetes papként a milánói katolikus egyetemen tanítottam. 1975-ben hallottam először az imádság új módjáról. Valaki – akinek lelkivezetője voltam – elmesélte, hogy részt vett egy lelkigyakorlaton, ahol olyan emberek is voltak, akik újfajta módon imádkoztak: fölemelték a kezüket, tapsoltak és olyannak tűntek, mint akik örömmel és buzgósággal vannak telve. Én akkor úgy tettem, ahogyan azóta is nagyon sok pap tesz. Azt mondtam ennek az asszonynak, hogy többet ne menjen el oda. Lassacskán azonban mégis kezdtem megismerkedni ezzel a jelenséggel, a Szentlélekben való megújulással.

Mivel éppen a keresztény ókor történetét tanítottam, meglepetéssel vettem észre, hogy azok a dolgok, amikről beszéltem és amiket a megújulásnál láttam, pontosan megegyeznek azokkal, amelyek az apostolok idejében történtek. Ám volt néhány dolog, ami zavart, például a nyelveken szólás és hogy túl sokszor hangzik el az, hogy „az Úr azt mondja nekem".

Ezekből az első időkből visszaemlékszem egy kis történetre. Elvittek egyszer ezeknek a testvéreknek az összejövetelére. Úgy éreztem, hogy az a légkör, amiben egymással találkoztak, elektromossággal van töltve. Ha arról szeretnék valamilyen képet alkotni, hogy hogyan érezték magukat az apostolok Pünkösd napján az utolsó vacsora termében, akkor erre az eseményre gondolok vissza.

Következett a szentgyónások ideje. Én, mint pap gyóntatni kezdtem és mély benyomást tett rám, hogy olyan szentgyónásokat hallottam, amilyeneket azelőtt sohasem. A bűnöknek olyan mélységű megbánásával találkoztam, amit azelőtt nem tapasztaltam. Az emberek szíve megváltozott, a szentgyónás valóban újjászületést eredményezett. Akkor azt mondtam magamban, hogy ezt csak Isten tudja megtenni. Ám abban az időben engem még úgy ismertek, mint a megújulás üldözőjét, és nem mint a támogatóját. Amikor gyóntatni mentem, tudtam, hogy azok, akik ezt a találkozót szervezték, beszélni fognak azokkal, akik mögöttem vannak. Próbálták odaküldeni őket más papokhoz, mondván, hogy „ne menjetek »ahhoz« a paphoz, mert nem közülünk való".

Most közétek tartozom!

1977-ben valaki négy jegyet ajánlott fel teljesen ingyen az Amerikai Karizmatikus Megújulás Kongresszusára. A négy jegy közül az egyiket nekem ajánlották fel. Más okból is Amerikába kellett volna utaznom, így örömmel fogadtam el a lehetőséget. 40.000 fős találkozó volt, ahol a résztvevők fele katolikus, fele pedig más, keresztény valláshoz tartozott. Én, mint megfigyelő voltam ott. Néhány dolog nagyon megragadott, másokat viszont elutasítottam. Emlékszem, egy este, amikor valamennyien a stadionban voltunk, a megújulás egyik legrégibb vezetője vette kézbe a mikrofont és beszélni kezdett. Ezt a próféciát mondta:

> *„Ti, püspökök panaszkodtok, hogy Krisztus teste meg van töretve, meg van osztva. Ti, papok panaszkodtok és sopánkodtok, hogy a Fiú teste meg van töretve. Ti, laikusok sírtok és panaszkodtok, hogy Krisztus teste meg van töretve."*

Ekkor láttam, hogy a körülöttem lévő emberek egymás után térdre hullanak, mígnem az egész stadion egy

térden álló tömeg volt és valamennyien könnyekre fakadtak a keresztények megosztottsága fölötti fájdalmak miatt. És ez a prófétai kép akkor történt, amikor a stadion fölött egy elektromos kijelzőn, amely akkora volt, hogy a stadion egészét átfogta, egy szöveg volt felírva. Ez az írás volt olvasható: **JÉZUS AZ ÚR!**

Ez egy prófécia volt az egyházban arról, hogy a keresztények valamikor egyetlen testté fonódnak össze. Ez így fog megtörténni, hogy mindnyájan térden állva imádkozunk Krisztus uralma alatt.

Volt egy csodálatos ének, amit ez a 40.000 ember nagyon lelkesen énekelt. Az ének Jerikóról szólt, amely Izrael trombitáinak hangjára összeomlott. Az volt ennek a dalnak a refrénje, hogy Jerikónak le kell omolnia. Ekkor olaszországi társaim oldalba böktek és azt mondták: „Most jól figyelj, mert te vagy Jerikó!" És Jerikó leomlott, romba dőlt!

Még ott Amerikában elmentem egy lelkigyakorlatos házba, ahol éppen egy lelkigyakorlatot tartottak. Ott maradtam és arra vártam, hogy imádkozzanak a Szentlélek kiáradásáért bennem is. De bennem még ellenvetések mocorogtak.

Egyik nap, amikor imaösszejövetel volt, azt gondoltam magamban: „Én Szent Ferenc fia vagyok. Egy nagyon gazdag lelkiség az osztályrészem. Mi az, ami hiányozhat még nekem? Mit tudnak nekem adni ezek a laikusok?" Ezt azért idézem, mert nagyon sok paptestvéremnek ugyanez az ellenvetése. Azt mondtam magamban: „Itt van Szent Ferenc, aki nekem és szerzetestársaimnak az atyja. Ő a mi atyánk." Egyszer csak egy hölgy kinyitotta a Szentírást és elkezdett olvasni belőle. Azt a részt olvasta fel, ahol Keresztelő Szent János így szól a farizeusokhoz (Mt 3,9):

> *„Ne gondoljátok, hogy hivatkozhattok arra: Ábrahám a mi atyánk!"*

Megértettem, hogy ez nekem szól. Ilyen módokon szól a Lélek, amikor imádságos légkörben vagyunk.

Ekkor felálltam – ez volt az első alkalom, amikor hangosan megszólaltam – és bár olaszul beszéltem, mindenki értette, amit mondtam:

> *„Uram, többé soha nem mondom az életemben azt, hogy én már Szent Ferenc fia vagyok, mert rájöttem, hogy még nem vagyok Szent Ferenc valódi fia. Ezért azt mondom Neked, Uram, keresztelj meg most újból a Szentlélekkel és tégy engem Szent Ferenc igazi fiává!"*

Így készültem elő arra az imádságra, amit a szemináriumban a szokásos módon az egyes emberek fölött végeznek.

Azt hiszem egy dolgot nagyon megértettem:

> *A Szentlélek kiáradásáért végzett imádság Istennek egy csodálatos találmánya a mai egyház számára.*

Isten válasza ez XXIII. János pápának arra az imádságára, amit az új Pünkösdért mondott (a II. Vatikáni Zsinat kezdetén – szerk. megj.). Alkalom nagyon sok keresztény számára, hogy keresztségének valóságát elfogadja és annak erejét megkapja. Egy olyan alkalom, amely lehetővé teszi, hogy valóban fölfedezzük, hogy ki is igazából Jézus. Lehetőség arra, hogy Jézust Urunknak válasszuk.

Miközben ezek a testvérek imádkoztak fölöttem, egyikük azt mondta nekem:

> *„Válaszd újból Jézust életed Urává!"*

Kinyitottam a szememet és pont az oltár fölötti keresztre esett a tekintetem. Úgy tűnt, mintha Jézus valami nagyon fontosat akarna nekem mondani. Egészen egyszerű módon éreztem, hallottam Jézus hangját a szívemben. Ő azt mondta:

> *„Vigyázat, ez a Jézus, akit te Uradnak választasz, a megfeszített Jézus. Nem valami rózsavizes, negédes Urat választasz."*

Ez a pillanat érttette meg velem, hogy a Szentlélekben való megújulás nem valami felületes jelenség, hanem egyenesen az Evangélium középpontjába, szívébe visz bennünket, ami Krisztus keresztje. A Lélek segít minket ahhoz, hogy valóban felfedezzük, ki volt Jézus, a megfeszített. Azért akar bennünket a Pünkösdben részesíteni, hogy megértsük a Húsvétot. Ha az egyház a Nagypénteket és a Húsvétot Pünkösd nélkül akarja hirdetni, akkor az emberek szívébe ez nem hatol be.

Mikor történt meg az, hogy 3000 ember szívébe hatoltak a szavak és hívővé váltak? Amikor megszületett az egyház! Amikor eljött a Szentlélek és tűzzel töltötte meg az apostolokat. Az apostolok kinyitották a szájukat, elkezdtek beszélni és azt mondták: ti feszítettétek keresztre a názáreti Jézust. Isten feltámasztotta Őt. Bánjátok meg bűneiteket! S ha megtértetek, megkapjátok a Szentlélek ajándékát. És ezek a szavak térítették meg az első 3000 keresztény szívét.

Ezután a tapasztalat után a kapucinusok washingtoni rendházába mentem. A repülőút alatt szereztem egy

olyan tapasztalatot, ami először fordult elő az életemben. A Szentlélek kiáradásáért végzett imádság közben semmi különösebb érzés nem volt bennem, de amikor a repülőgépen kinyitottam a zsolozsmáskönyvemet és elkezdtem olvasni a zsoltárokat, nagy meglepetéssel vettem észre, hogy ezek a zsoltárok valahogy életszerűvé, élővé váltak. Új módon szóltak hozzám. Úgy tűnt, mintha nekem írták volna őket.

Látjátok, hogy mi az első, fontos következménye ennek a Lélekben való megújulásnak? Sokan azt mondják még az egyházban is, hogy ugyan miért mentek ezekre a találkozókra? Nincs meg már minden a mi gazdag katolikus hagyományunkban? Sok szép tanítás, sok szép szertartás, hát mindenünk megvan! – De halott. – Van valami, ami ennek a gazdagságnak életet ad. Általában Isten Igéjét mindennap olvassuk, de nem halljuk meg Istent, aki ezekben a szavakban hozzánk szól.

Ha megkaptuk a Szentlelket, akkor mindig kéznél tartjuk a Bibliát, mert a Bibliában Isten szól hozzánk!

Ismerek egy fiatalasszonyt, aki nagyon fiatalon megözvegyült. Ő is megtapasztalta a Szentlélek kiáradását és egyszer csak három gyerekkel özvegyen maradt. Csaknem tökéletes házasságban élt. Férjével teljes egységben voltak. El tudjátok képzelni azt a fájdalmat, amit ez az asszony érzett, hogy egyedül maradt? Mi mentette meg őt? A Szentírás. Megosztotta velem bizalmasan azt, hogy amikor özvegyként az első éjszakákat egyedül töltötte az ágyban, a Szentírást maga mellé, férjének a párnájára tette. A Szentírás lett az ő társa és ez megmentette őt. Ő egy nagy evangelizátor lett.

Néhány hónap elteltével visszatértem Olaszországba. A testvérek, akik ismertek engem, azt mondták: „Csoda történt! Elküldtük Amerikába Sault és visszatért Pál!"

Szeretném most megosztani veletek a számomra legfontosabb dolgot. Miután ezt a tapasztalatot megszereztem, egyszer amikor a szobámban imádkoztam, egy lelki élményben volt részem. De ne gondoljatok semmiféle rendkívülire. Isten szólt hozzám a szívemben. Egy képet láttam, amit Jézus mutatott nekem. Jézust láttam, aki miközben elvonult előttem, rám nézett és így szólt:

„Ha segíteni akarsz Isten Országának a hirdetésében, hagyj el mindent és kövess engem!"

Ekkor megértettem, hogy azt kéri tőlem, hagyjam ott az egyetemi katedrát. Ezen az egyetemen az egyháztörténelem tanszékvezetője voltam.

Jézus pedig azt kérte:

„Hagyj el mindent és legyél Szent Ferenc stílusában egyszerű vándor-prédikátor!"

És így vagyok most itt előttetek.

Egy döntést – nálunk a szerzetben – sohasem lehet egyszerű, személyes sugallat alapján meghozni. Ezért elmentem a rend legfőbb elöljárójához Rómába és azt mondtam neki, hogy az Úr arra hívott meg engem, hogy teljesen változtassam meg az életemet. Ő azt kérte, hogy várjunk egy évet.

Elmentem egy lelkigyakorlatra, hogy felkészüljek erre az új küldetésre.

Három hónap eltelte után, amit imádságban töltöttem, egy telefonhívás jött Rómából. A rend legfőbb elöljárója hívott. Azt mondta:

„A szentatya kiválasztott téged, hogy a pápai ház szónoka légy."

Most röviden elmondom, hogy miben is áll ez a feladat, mert sokat megértet velünk szentatyánkkal kapcsolatban is. Nem létezik olyan hivatal, olyan megbízatás, hogy a „pápai ház szónoka". Ez abból áll, hogy az advent és a nagyböjt péntekjein reggel elmélkedést kell tartanom a szentatya, a bíborosok és a szerzetes rendek legfőbb elöljáróinak jelenlétében.

1980 óta csinálom ezt és a szentatyában még van elég türelem, hogy engem hallgasson.

Ezt azért is mondom el, hogy példaképül állítsam elétek a szentatyát. Mindazon sok dolog között, ami tennivalója van a szentatyának, soha nem hiányzik erről az elmélkedésről.

Egyszer nagyböjt idején a szentatya közép-amerikai úton vett részt és két pénteken nem volt ott. A következő alkalommal, amikor találkoztunk, odajött hozzám és bocsánatot kért, hogy hiányzott két prédikációról.

Közületek hányan kérnek bocsánatot a plébánostól, hogy elmulasztottatok részt venni a prédikáción?

Nagypénteken ezt a beszédet a Szent Péter bazilikában kell megtartani, a délutáni szertartás keretében. Amikor első alkalommal a pápai oltárnál beszélnem kellett, a szentatya oldalt ült, a bíborosok és a diplomáciai testület pedig előttem. Észrevettem, hogy nagyon lassan kell beszélnem, mert nagy a visszhang a bazilikában. Mivel lassan beszéltem, igen gyorsan telt az idő és tíz perccel hosszabban beszéltem, mint ami meg volt engedve. Aki a szentatya programjáért felelős – úgy hívják, hogy a pápai ház prefektusa – egy kicsit izgalomban volt, mert közvetlenül ezután a szertartás után a szentatyának a Colosseumhoz kellett mennie, hogy keresztutat végezzen.

Miközben beszéltem, nem vettem észre, hogy sokszor ránézett az órájára. Miután befejeződött a szertartás, ez az akkor püspöki, most bíborosi rangban lévő személy elmondta, hogy a szentatya odaszólította őt magához és nagyon udvariasan ezt mondta neki:

„Amikor Isten embere beszél, sosem szabad ránézni az órára."

Vigyázat! Legalább ebben a vonatkozásban utánozzuk a szentatyát! Valóban, Isten az Ő Szentlelke által segített ahhoz, hogy csaknem az egész világon hirdethettem Isten Országának az örömhírét.

Bizonyára észrevettétek, hogy miközben beszélek, sokszor elmosolyodom. Ezt nem szándékosan csinálom. Amikor részesültem a Szentlélek kiáradásáért végzett imádságban, volt egy testvér, aki ezt a próféciát mondta:

„Egy újfajta örömöt tapasztalsz meg az én Igémnek a hirdetésében."

És meg kell mondanom, hogy ez így van. Azáltal, hogy beszélek Isten Igéjéről, ahogy Isten Igéje kijön a számon, olyan nagy örömöt érzek, mintha Isten vinné vagy hozná az Ő szavát.

Tehát ti is, kedves testvéreim, hogyha életetekben egy új örömöt akartok megtapasztalni, akkor legyetek evangelizálók.

Ha Jézusról beszéltek, új örömöt tapasztaltok meg.

Meg kell vallani, hogy néha túl sokat is mosolygok. Minden héten egy katolikus programban szerepelek az olasz tévében. Ha megfelelő antennával rendelkeztek, akkor ezt itt ti is meg tudjátok nézni szombat esténként negyed hétkor. Időnként ennek a programnak a rendezője azt tanácsolja nekem, hogy ne mosolyogjak túl sokat, főleg amikor háborúkról és természeti csapásokról beszélek... Azon a napon, amikor az elöljáróm hozzájárult, hogy elhagyjam az egyetemet – ez októberben történt – a breviáriumban azon a napon Aggeus próféta könyvéből szerepelt egy szakasz (Ag 2,4-6):

„De most, bátorság Zerubbábel! – mondja az Úr. Bátorság, Józsue főpap, Jehocadak fia! Bátorság, egész népe az országnak – mondja az Úr. Dolgozzatok! Hiszen én veletek vagyok! – mondja a Seregek Ura. Lelkem közöttetek lakik! Ne féljetek! Igen, ezt mondja a Seregek Ura. Még egy kis idő, és megrendítem az eget és a földet, a tengert és a szárazföldet."

Miután a zsolozsmában elolvastam ezt a szentírási részt, a Szent Péter bazilikába kellett mennem. Mivel esett az eső, az egész Szent Péter tér üres volt. Akkor az a gondolatom támadt, hogy fölnézek a szentatya ablakára és Aggeusnak az előbb idézett szavai szinte felüvöltöttek a lelkemben. Fölnéztem a szentatya ablakára és elkezdtem kiabálni:

„Bátorság II. János Pál pápa, bátorság! Bátorság bíborosok és püspökök! Bátorság minden ország minden népe! Munkára fel, mert én veletek vagyok, mondja az Úr!"

Mint mondtam, három hónappal később a szentatya prédikátorává neveztek ki. Amikor első alkalommal őszentsége előtt beszéltem, elmeséltem, hogy mit tettem az ő ablaka előtt három hónappal korábban és újból hirdettem Aggeusnak ezeket a szavait. Nem úgy, mint valamiféle egyszerű idézetet a Szentírásból, hanem úgy, mint Isten Igéjét, amit abban a pillanatban mondott ki Isten. Nagy tisztelettel a szentatya felé fordulva azt mondtam: „Bátorság II. János Pál pápa, bátorság!" Bár tudnotok kell, hogy a szentatyában van annyi bátorság, hogy az egész világot elsöpörje. „Bátorság püspökök és bíborosok! És munkára fel, mert veletek vagyok, mondja az Úr. Dolgozzatok!" És láttam, hogy Istennek ezek a szavai mennyire megteremtették bennük a bátorságot. Hitet, bizalmat és reményt adtak az egyház jövője felé.

Azóta bárhová is küld az Úr, hogy hirdessem Igéjét, mindig azt a késztetést érzem, hogy újból hirdessem ezt az Igét. És ezért itt közöttetek is hirdetem ezt az Igét.

Ti, akik a magyar katolikus egyház hívei vagytok: bátorság e nép püspökei! Bátorság papjai! Bátorság szerzetesek és szerzetesnők! Bátorság ez ország egész népe! Ez egy szentek dicső nemzedéke. Bátorság Szent István leszármazottai! Szent László, Szent Imre, Szent Margit és Szent Erzsébet leszármazottai! Dolgozzatok, mert én veletek vagyok, mondja az Úr.

Amen.

P. Raniero Cantalamessa O.F.M.

TE DEUM LAUDAMUS!

TANÚSÁGTÉTEL

Csodálatos megtérésemet és gyógyulásomat szeretném elmondani.

Elvált szülők gyermekeként nőttem fel. Édesanyám gyári munkásnői, igen szerény fizetéséből éltünk hárman nagyanyámmal. Édesapám semmi gyermektartást nem fizetett. Vallásos édesanyám és nagyanyám irányították életemet. A háború után az újpesti Szalézi Rendházban alakult Dolgozó Leányok Egyesületébe (DL) jártam, így a serdülőkor minden veszélyét kikerültem.

A gimnáziumot az újpesti Könyves Kálmán gimnáziumban esti tagozaton, munka mellett végeztem el. Bár gyakoroltam a hitemet, vallásosságom nem volt nagyon mély.

Az Agrártudományi Egyetem első éves hallgatójaként a Villányi úti, azelőtt Szent Margit, jelenleg Kaffka Margit gimnáziumba jártam; a gyakorlatok a Kertészeti Egyetem Hegyalja úti helyiségeiben folytak. Utam állandóan a Szent Imre plébániatemplom előtt vezetett el. Én akkor még nem túlságosan buzgó, de gyakorló hívő voltam, így legalábbis keresztet vetettem, de néha be is tértem egy fohászra a templomba. Nem tudtam, hogy lépteimet egy beépített kommunista évfolyamtársam figyelte és jelentette az egyetem vezetőinek. Ennek ellenére az első évfolyamot jelesen elvégeztem és ösztöndíjra jelöltek Szófiába, az ottani egyetemre. Hála a jó Istennek, miután lekáderezték édesanyámat és engem, a „klerikális reakció uszályába tartozónak" nyilvánítottak, így mást jelöltek helyettem.

További tanulmányaimat Gödöllőn végeztem és 1957 nyarán államvizsgáztam.

Első munkahelyemen, illetve az egyetem elvégzése után mint dolgozó nő (27 évesen) sok kísértésnek voltam kitéve. Sürgősen férjhez akartam menni. Elég sok udvarlóm volt, de mindegyik „csak egyet" akart már az első alkalommal.

Harmincöt éves koromban mentem férjhez egy elvált, egy gyermekes férfihez, akivel haláláig, 37 évig éltünk együtt „bűnben", pedig nem akartam elvenni a családjától.

Hitoktató szomszédnőm csendes biztatására (ő is készített fel) 1993 tavaszán életgyónást végeztem és megáldoztam.

Nem éreztem magamon semmi változást Istennel való kapcsolatomban. Eljártam a templomba, imádkoztam, gyóntam, áldoztam, de hiába.

Az elmúlt öt év alatt „Lélek-szemináriumot", „Gyógyító szemináriumot" hallgattam és szüntelenül imádkoztam. A ciszterci oblátáknál novícia lettem, Ida néven. Sokat imádkoztam, reggel és este fél-egy órát. Egy, majd kettő, végül három rózsafüzért imádkoztam naponta végig, könyörögtem az Úrhoz, hogy vegye el tőlem a nagy lelki szárazságot.

Már évek óta időskori Parkinson-kórban szenvedtem, ami az utolsó két évben nagyon súlyossá vált. Imádkoztam szüntelenül, hogy az Úr gyógyítson meg, de ne az én akaratom legyen meg, hanem az Övé. Betegségem egyre súlyosbodott, kézremegésem miatt minden munka igen nehezen és lassan ment. Egyensúly-zavaraim voltak, szédülésem, rosszulléteim. Az idegosztályon a főorvosnő mindent megpróbált, hogy segítsen. A tesztvizsgálaton csigavonalakat rajzoltatott. Egy kétéves gyerek különb rajzot készít. A főorvosnő már az ötödik gyógyszerkombinációval kísérletezett, de állapotom nem javult, sőt a gyógyszerek mellékhatásai igen komoly, kellemetlen és fájdalmas tüneteket eredményeztek.

És ekkor – az Úr sugalmazására – egy hittestvéremnek 50.000 forintot adtam ajándékba, akik a létminimum alatt éltek két gyermekükkel.

Olyan boldog voltam, hogy imám meghallgatásra talált az Úrnál!

> *„Ne fáradjunk bele tenni a jót, mert ha kitartunk, annakidején aratni is fogunk. Amíg tehát időnk van, tegyünk jót mindenkivel, főképpen hittestvéreinkkel."*
> (Gal 6,9-10)

Eljött az 1996. év június első szombatjának karizmatikus szentmiséje a pesti Ferencesek templomában. És eljött a csoda, az igazi megtérés az Úrhoz, Jézushoz és a Szentlélekhez, aki eljött és megoldotta nyelvemet. Eddig csak pár szót tudtam imakönyv nélkül imádkozni, most bőségesen áradt belőlem a dicsőítő hálaadás az Úrhoz.

Csodálatos érzés fogott el az igeliturgia kezdetén és ahogy folytatódott a szentmise, az Eucharisztia jelenlétében ez az érzés egyre erőteljesebb lett és a szentáldozásra érte el boldogságom a csúcsát: dicsőítés, hála legyen érte az Úrnak!

Kiszáradt szívem, lelkem megtelt boldogsággal, szívem hangosan vert, fejem búbjától a talpamig jólesően elzsibbadtam. Kiszáradt szememből bőséggel ömlött a minden bűnömet megtisztító könny.

Súlyos betegségem észrevétlenül, minden átmenet nélkül, véglegesen elmúlt minden mellékhatásával

együtt: jelenleg is jó és felszabadult érzés tölt el. Csodát tett az Úr, hála Neki!

Az életet, a világot, a Napot, a fákat, a növényeket, mindent szépnek láttam. Elmúlt a depresszióm, életuntságom, rossz hangulatom, egyedüllétem minden gyötrelme.

Teljesen megszűntek korábbi előítéleteim, amelyeket cigányokkal és másokkal szemben éreztem.

Az embereket – jókat, rosszakat – egyformán szeretem.

A csoda azóta is tart. Még az időjárás okozta frontbetegség is lassan, de napról napra gyógyul.

Előzőleg sok vallásos könyvet olvastam, többek között a gyógyulásokról is, mint például: Linda Schubert: „Az atyai áldás gyógyító ereje", „Az ötperces csodák"; Katona István: „Örömöt adtál a szívembe"; Matthew és Dennis Linn: „Imaszeminárium az élet sebeinek gyógyítására" vagy Brian McKenna: „Vannak még csodák". Olvasásukkor mindig bánat fogott el, hogy velem ilyen csodák, megtérések és csodás gyógyulások nem történnek meg.

De megtörtént velem is a csoda, hála és dicsőség az Úrnak! Áldott legyen az Úr! Amen.

F. Jánosné (Márta)

FIATALOK SZOLGÁLATA

! GONDOLATÉBRESZTŐ

Spanyolországban 1989-ben tett látogatása során II. János Pál pápa a következő felhívást intézte az ifjúsághoz:

!

„Fel szeretném hívni a fiatalokat arra, hogy nyissák meg szívüket Krisztus evangéliuma előtt és legyenek az Ő tanúi, ha szükséges vértanúi a harmadik évezred küszöbe előtt!"

E fenti kijelentés még jobban meggyőz engem arról, hogy egyházunkban mennyire létfontosságú az ifjúsági szolgálat, különösen akkor, ha azt a tényt nézzük, hogy ma a Föld népességének több mint 50%-a esik ebbe a korcsoportba. Az valós tény, hogy az egyház jövője bizonyos mértékig attól függ, hogy ifjúságunk mennyire képzett és tájékozott Jézus Krisztusra vonatkozó hitében.

Minden okunk megvan arra, hogy fontosságot tulajdonítsunk ennek a szolgálatnak. Miért?

Nagyon hatékony, ha az ifjúság evangelizálja az ifjúságot.

Egy jellegzetes afrikai közmondás ezt valahogy így fejezi ki: „Ha halat akarsz fogni, használj halat (csaliként)."

Nyilvánvaló okokból a fiatalok jobban megértik egymást, jobban tudnak azonosulni kínlódásaikkal, reményeikkel és törekvéseikkel. Ez az, amit VI. Pál pápa „hiteles tanúságtételnek" nevezett.

Jézus Krisztus igazi tanítványának lenni nagyfokú kockázatvállalást igényel. Az élet fiatalkorú évei gyakran sok kalanddal és kockázatvállalással járnak együtt. Miért ne hivatkozzunk a fiataloknak erre a potenciáljára és hívjuk ki őket az Evangélium ideáljainak elérésére? Biztosíthatlak benneteket, csak azt szeretnék hallani, hogy érdemes-e megélni az Evangéliumot. Azonosságuk keresése során az ifjúság modelleket használ. Ha Jézust „par excellence" modellként tudnánk kínálni nekik, seregestül tódulnának Hozzá.

Annak az ifjúságnak az odaadó és elkötelezett életstílusa, amellyel hat évvel ezelőtt találkoztam, késztetett engem jelenlegi hivatásom elfoglalására, amelyben teljes munkaidőben evangelizátorokat képzek. Isten kegyelmével egy sokat ígérő egyetemi pályafutást áldozhattam fel e fizetség nélküli hivatásért.

Kétségtelen, hogy a fiatalság a keresés időszaka. Ha nem kínálunk útmutatást az ifjúságnak azzal kapcsolatban, hogy merre találnak választ az élettel és halállal kapcsolatos kérdéseikre, más forrásokból kapnak majd válaszokat. Hogy csak néhányat említsek, ilyenek a nagy erejű médiaforrások, a televízió, rádió, video, az újságok, magazinok, stb. és a távol-keleti vallások.

A mai idők megkövetelik, hogy az ifjúságot Hozzá vezessük, aki megadja a válaszokat, aki maga a Válasz, Jézus Krisztushoz, az Isten-emberhez.

Ki alkalmas erre a feladatra?

Az ifjúnak tekintettek korhatára kontinensről kontinensre változik. Ezért általában nehéz meghatározni egy bizonyos korhatárt. Ha ifjúságról van szó, az inkább hozzáállás, mint életkor kérdése. Találkoztam olyan papokkal, apácákkal, laikusokkal, akik bár igen előrehaladott korúak voltak (70 év fölöttiek), még mindig lelkesen dolgoztak az ifjúsági szolgálatban. Az olyan emberek, mint jelenlegi pápánk is, felfedeztek néhány olyan szükségességet, amelyekről e cikkben korábban már szó volt. Ez bizonyos átalakításokat kíván azoknak az életében, akik a plébániákon és az iskolákban a lelkek gondozásával vannak megbízva.

Ne hanyagoljuk el az ifjúságot! Változtassunk magatartásunkon és szolgáljuk őket úgy, ahogy Jézus kívánná ezt tőlünk. Nem kétséges, hogy meg leszünk áldva.

Alapvető tanácsok – Mit várnának el a fiatalok? –

1. Légy a **hit és imádság példája**, ha meg akarod nyerni a szívüket! Fel fogják ismerni, ha valódi megtérésen mentél át és törekszel arra, hogy ilyen életet élj! Amikor missziókon beszéltem, a fiatalok gyakran kértek, hogy tanítsam meg őket imádkozni – anélkül, hogy az imádkozásról szóltam volna nekik. A fiatalok gyorsan észreveszik a dolgokat és véleményt alkotnak. Éheznek valódi hitbeli tapasztalatra.
2. Légy **kreatív** az ifjúsági szolgálat megközelítésében! Foglalkoztasd a csoportot. Ehhez hatékony tervezésre van szükség. Hívj meg különböző szónokokat, alkalmazz színjátékokat, pantomimokat, dalokat az evangelizálásukhoz. Vond be őket a dolgokba! Állítsd őket kihívások elé, például liturgiák tervezésével, dalok írásával, stb. kapcsolatos kockázatvállalásokkal. Engedd, hogy néha hibákat is kövessenek el!
3. Légy **bátorítójuk**! Ha „eltolnak" valamit, légy határozott a helyesbítésben, de tedd ezt szeretettel! Légy kész a csalódásokra! Pál apostol Barnabás bátorítására gondolta meg magát és vitte a fiatal János Márkot térítő útjára (ApCsel 12,25). Gondold csak meg, milyen hatása volt ennek a fiatal Márkra: ő írta meg Szent Márk evangéliumát. Fordíts időt a fiatalok bátorítására és elismerésére! A mi közösségünkben van egy alapelv, amely így szól: „Ha nem bátorítasz, ne is bírálj!"
4. **„Ne szabjátok magatokat a világhoz"** – mondja Szent Pál a rómaiakhoz írt levelében (12,2). Voltak olyan tapasztalataim, amikor egyesek az ifjúsági missziók alkalmával diszkó-délutánokat is tartottak a hétvégeken a plébánia közösségi termében. Egy pap azt mondta egyszer, hogy ez majd az egyházhoz vonzza őket. Sajnálom, de az egyház nem tudja felvenni a versenyt a világ kínálta szórakozásokkal. Az Evangélium ereje az, ami az ifjúságot az egyházhoz vonzza. II. János Pál pápa mondja a „Redemptoris Missio"-ban: „A misszió nem emberi képességekre épül, hanem a Feltámadott úr hatalmára, erejére."
5. Adj nekik egy képet, **elképzelést** arról, hogy miképpen „sokszorozhatják" meg önmagukat! Az ifjúsági szolgálat végső céljaként szorosabb kapcsolatba kell őket hozni Jézus Krisztussal és a Szentlélek erejével leélendő élettel.
6. Fektess többet az **emberekbe**, mint az építményekbe! Jézus Krisztus tanítványokat hívott magához, időt, energiát és erőforrásokat fektetett felkészítésükbe. Ne lelkesülj a nagy tömegekért! Kezdj csupán néhánnyal, akik válaszolnak! Az elsőbbséget nem épületek és felszerelések megvásárlásának kell adni. Az emberek felkészítése az életfontosságú dolog. Mindig szükség van a jó egyensúlyra.

?

Kérdések

- *Szükség van-e egyáltalán ifjúsági szolgálatra? Add meg két indokát e szükségletnek!*
- *Elegendő figyelmet fordítottatok-e az ifjúságra imacsoportotokban, plébániátokon? Milyen lépéseket tennél most az ifjúság érdekében egyénileg / csoportként-plébániaként?*
- *A fent vázolt alapvető tanácsok közül melyiket tekintenéd hasznosnak csoportod-plébániád / saját magad szempontjából?*

Mark Nimo

(Az ICCRS Newsletter engedélyével közöltük.)

VEZETŐKÉPZÉS

TANULJUNK EGYÜTT!

• ÉRETT LELKI ÉLETET KELL KIFEJLESZTENI! •

(P. Bart lelkész 54 éves, a Fülöp-szigetekről származik és az ICCRS Tanács ázsiai területekért felelős tagja, az ázsiai, csendes-óceániai katolikus karizmatikus tanács elnöke, a Katolikus Karizmatikus Elkötelezett Közösségek és Egyesületek Testvéri Közösségében tanácstag és a karizmatikus megújulás országos Szolgálati Bizottságának elnöke hazájában.)

Vázlat

Bevezető: a Bibliából vett példák és hasonlatok
A lélek (a lelki élet) érettsége
a. Kapcsolatok
b. Az életszentség felé, négy lépésben
c. Termékenység
Befejezés: Mennyei Atyánk nagy vállalkozása

A lelki érettség elérését a Biblia többféle hasonlattal fejezi ki:

- a gyermek az anyatejről áttér a szilárd ételre (1Kor 3,2; Zsid 5,12-14; 1Pt 2,2);
- a férfi szilárd alapokra építi a házát, a templomot (Lk 6,48-49; Ef 2,19-22);
- a fát azért ültetik el, hogy maradandó gyümölcsöt hozzon (Jn 15,8.16; Gal 5,22);
- az atléta azért fut, hogy megszerezze az el nem enyészó babérkoszorút (1Kor 9,24-26; Zsid 12,1; 2Tim 2,5; 2Tim.4,7-8).

Ezek a példák mind arról beszélnek, hogy az ember határozottan egy bizonyos életcélnak szenteli magát: hogy tudniillik fokozatosan növekedjen Jézusban (Ef 4,13-15), hogy olyanná váljon, mint Jézus (1Kor 11,11), hogy Vele eggyé váljon a Lélekben (Gal 2,20).

A LÉLEK (A LELKI ÉLET) ÉRETTSÉGE

a. Kapcsolatok

A lelki élet elsősorban azt jelenti, hogy nem önmagunkban, hanem Istennel és másokkal való szerető kapcsolatban élünk. A keresztségben felvétettünk Isten családjába. Ez kegyelem, ingyenes ajándék és ennek az ajándéknak a következtében:

- nem kell reszketnünk a Mindenség Ura és Teremtője előtt, mert a gyermekeivé fogadott minket és azt mondhatjuk Neki, hogy „Abba! Apukám!" (Róm 8,15-17; Gal 4,6-7; Mt 6,9; Jn 20,17; Jn 3,1);
- mi mind testvérek lettünk Jézusban, aki az Út az Abba felé, Jézuson kívül senki se tudja megtanítani, hogy hogyan jussunk el az Abbához (Jn 14,6; Mk 3,14-15; Lk 9,23-26.57-62; Jn 8,31);
- a közbenjárónak élő templomai és lakhelye lettünk (Jn 14,23; Jn 15,4; Róm 5,5; 1Kor 6,19; 1Kor 3,16; Jn 4,13).

b. Az életszentség felé, négy lépésben

A lélekben való érettségre törekedni azzal jár, hogy a szentségre szomjazunk: ez a szomjazás magatartássá válik (Mt 5,6). Mindig és mindenkor a szentségre vezető út mellett döntünk, mert ezt akarja tőlünk az Úr. *„Szentek legyetek, amint én is szent vagyok"* (1Pt 1,16).

De hogyan lehet nekem szentté válni? Az Ige megmutatja, milyen lépésekben lehet nekem fokozatosan szentté válnom:

1. **Mindig tudatában vagyok annak, hogy Isten jelen van bennünk** (Mt 28,20; Jn 15,5; Róm 5,5; Zsid 12,2; 1Jn 4,12; Gal 5,25). Az Úr Jézus azt mondta, hogy mindig velünk lesz, nem csak mellettünk, hanem bennünk, mert a szeretet kiárad a mi szívünkben a Szentlélek által. Isten Lelke bennünk lakik, akkor is, ha erről fogalmunk sincs. A lelki érettségben való növekedés során alapvető, hogy egyre jobban tudatosodjon bennünk Isten jelenléte. Az, hogy az Ő Lelke mindig velünk és bennünk marad. Minél élőbbé válik számunkra ez a realitás, annál jobban megközelítjük létezésünk alapjait. Minél világosabbá válik számunkra, hogy Isten bennünk lakik, annál inkább kellene igyekeznünk, hogy nap mint nap az Ő igazságát éljük. Ez a Jézusban való imádságos és szemlélődő élet igazi alapja és tartóoszlopa.
2. **Mindennap odaadom magamat Istennek a kicsiségemben** (ApCsel 17,28; 1Kor 4,7; Gal 6,3; Róm 12,1; Jak 1,17; 1Pt 2,5; Kol 3,17; Zsid 13,15-16). Isten a Minden, az Egyetlen Létező, aki szeretetében elhalmozott mindennel, ami vagyok, amim van, amit cselekszem. Semmi sem. Semmi sem az enyém, csak a bűneim. Ez az igazi alázat. A második lépés a megszentelődés felé ezért abban áll, hogy mindent visszaadok Istennek, amit Tőle kaptam, hogy Ő rendelkezzen mindenem fölött, hiszen mindenem az Övé! Így ismét az Övé lesz az, amit eddig a sajátom-

nak tekintettem, akkor minden megszentelődik, mert Istenben minden szent. Amikor felajánlom Neki a testemet, az értelmemet és a lelkemet, akkor ez a felajánlás és lassan az egész életem is megszentelődik a Szentlélekben.

3. **Mindig mindennel Hozzá forduljunk, bizalommal és szeretettel** (Mk 11,22-24; Mt 21,22; Jn 15,7.16; Jn 16,23-24; 1Tesz 5,17-18; Róm 12,12). Persze, hogy azt szeretné mennyei Atyánk, hogy mindig mindennel Hozzá forduljunk: hogy dicsérjük Őt és hálát adjunk Neki, hogy a segítségét kérjük a napi bajainkban, hogy bocsánatot, védelmet, útmutatást és még több kegyelmet kérjünk, és hogy a gondjainkat Őrá bízzuk. Nagy hűségében örömöt okoz Neki, ha gondoskodhat a kicsinyekről, akiket szeret, akiknek ezerféleképpen akarja megmutatni a szeretetét. Örömünket, bánatunkat, sikereinket és kudarcainkat, csalódásainkat és a vágyainkat, bajainkat és reményeinket Őhozzá kell vinnünk, mert Ő örül, ha mi örülünk az Ő nagyságának és a mi kicsinységünknek, örül valahányszor bizalommal kérünk Tőle valamit (Lk 11,9-13). Ezért vessük bele magunkat az Ő szerető ölelésébe, az Ő jóságából akarjunk élni! Tőle kérjünk mindent, teljes bizalommal és őszinte szeretettel, úgy nézzünk fel rá, mint a gyermek.

4. **Mindig mosolyogjunk és örüljünk az Úrban** (1Tesz 5,16; Fil 4,4; Róm 12,12-15; Kol 3,16). A gyerek nem aggódik, nincsenek gondjai, nem fél, nem szorong, hanem derűs mindaddig, amíg tudja, hogy ott vannak szerető szülei. Teljes bizalommal mosolyog, hiszen az Atya gondoskodó karjaiban tartja, örökké szereti, ápolja. Nekünk is ugyanúgy kell fogadnunk mennyei Atyánk szeretetét. Állandó örömben kell élnünk az Úrban. Mosolyunknak, szavainknak, tetteinknek egyértelműen tükrözniük kell belső békénket és biztonságunkat az Úrban. Az Evangélium nyolc boldogsága valósággá lesz életünkben, ha mindig mosolygunk. Nehéz vizsgák vagy szűnni nem akaró fájdalmak között is kitartóan örülünk, hiszen tudjuk, hogy Atyánk mennyire szeret minket és folyamatosan biztosít arról, hogy nincs okunk félni, bármi történjék is. E világunk nehézségei egyáltalán nem hasonlíthatóak az eljövendő dicsőséghez (Róm 8,18) és bízunk benne, hogy az Istent szeretőknek minden a javukra válik (Róm 8,28). Ez a negyedik felelősségteljes lépés a megszentelődés felé.

c. Termékenység

„Gyümölcseikről fogjátok megismerni őket" (Mt 7,16) – mondta Jézus. A lelki érettség végső próbája az, hogy a szent élet milyen gyümölcsöket terem. Mennyire sikerül követnünk Jézust? Mennyire közelítjük meg:

- **Jézus szerető lelkületét** (Mt 5,28; Mt 11,29; Jn 4,34; Gal 5,22; Fil 2,3-5; Fil 4,8);
- **Jézus állandó, mély együttlétét mivelünk** (Jn 15,4.7.10; Gal 2,20; Fil 1,21; Ef 3,17-19; Ef 4,15-16);
- **Jézus cselekvéseinek végső indítékát, a szeretet útjait** (Jn 13,34; 1Kor 13,4-8; Róm 12,9-10; Róm 13,8-10; 1Jn 4,18-21; Kol 3,12-14; Róm 8,35-39; 2Kor 5,14; 1Pt 4,8);
- **a Jézust tanúsító magatartást, az Ő szeretetének kiárasztását embertársaink felé** (Mt 28,18-19; Mk 16,15; ApCsel 1,8; 1Tim 2,2; 2Tim 4,2; Kol 3,16; Mt 5,13-16).

Mennyei Atyánk nagy vállakozása

Mennyei Atyánk arra vállalkozott, hogy az Ő képére és hasonlatosságára teremt minket – vagyis arra, hogy mi szentek leszünk (1Tesz 4,3). Nekünk is be kell állnunk ebbe a vállalkozásba, ahogy Jézus is tette (Lk 2,49), hogy beérjen a lelkünk, hogy szentek legyünk, hogy Jézussal együtt mindig az Atya dicsőségére cselekedjünk (Jn 8,49-50). Magunktól, a magunk erejéből ez nem megy, de a Szentlélek erejében bízva minden lehetséges. Csak Ő általa tudunk szeretetben élni, igazságban cselekedni és Jézus új tanítványaiként gyümölcsöt hozni.

Amikor fegyelmezetten és odaadásban követjük Jézust, akkor állandóan növekszik lelki érettségünk. Ebben példaképünk Mária, aki meghallotta és megfogadta az Úr szavát és mindig a Szentlélek irányítása szerint élt (Lk 1,49; Lk 1,38; Lk 2,19). Mária ma is ezt mondja nekünk: *„Tegyétek azt, amit Ő mond (Jn 2,5), és akkor naponta növekedni fog bennetek a Szentlélek teljessége."*

Megvitatandó kérdések

a. Hogyan írja le és mihez hasonlítja a Szentírás a lelki érlelődés folyamatát?

b. Milyen fontos tényezők határozzák meg a lelki érettség fokát?

c. Milyen rangot és méltóságot kapunk a keresztség tanúbizonysága révén? Hogyan hat az életünkre az, hogy Isten családjának a tagjaivá váltunk?

d. Hogyan lehet könnyen, gyorsan szentté válni? Hogyan lehet ezt a módszert a mindennapi életben megvalósítani?

e. Milyen jelekből lehet felismerni a szent életet? Hogyan példaképünk ebben a Szűzanya? Hogyan tudjuk mi a Szűzanya példáját követni?

P. Bart

(Az ICCRS engedélyével közöltük.)

AZ ENGEDELMESSÉGRŐL

Négy történetet szeretnék elmondani az életemből az engedelmességgel kapcsolatban. Azért mesélem el ezeket, mert az engedelmesség nagy erő, amely segít a közösségnek is abban, hogy megmaradjon és hogy Isten akaratát mindannyian megérthessük.

Ha az engedelmességet nem tudjuk megélni, úgy járhatunk, mint a tékozló fiú és testvére, aki otthon maradt. Mindkettő azt gondolta, hogy neki teljesen igaza van abban, amit tesz, és ragaszkodván igazságaikhoz végül a viszály útjára kerültek.

Ha nem vagyunk képesek az igazság gyermekeiből a szeretet gyermekeivé válni, akkor ilyen nagy szakadék támad közöttünk is. Azt a testvérpárt is az atyjuk szeretete békítette össze. Sokszor nekünk is ki kell engednünk igazságainkat a kezünkből, rábíznunk azokat a mennyei Atyára, remélve, hogy Ő azt – ha valóban igazság –, nyilvánvalóvá teszi a maga idejében.

Isten mindig azon munkálkodik, hogy a szeretet gyermekeivé legyünk. Azt nem állíthatjuk magunkról, hogy mi mindig és minden körülmények között értjük Isten akaratát, szándékát. Ezért az engedelmesség az egyháznak, a lelki vezetőnknek, családunknak ilyen szempontból annak belátását jelenti, hogy az Úr engem rajtuk keresztül (is) képes vezetni.

Az engedelmesség kegyelmi forrás.

A következő történetek ezt mutatják be.

1.

A városmajori templomban történt megtérésem után hamarosan a karizmák legváltozatosabb formáit ismertem fel magamban. Mint buzgó új keresztény úgy gondoltam, hogy szolgálnom kell. Egy darabig minden rendben volt, kiállhattam beszélni, imádkozhattam másokért, prófétálhattam, stb. Mostani eszemmel visszagondolva, masszív keresztények ültek ott a sorokban, mert türelemmel elviselték mindazt, amit akkoriban mondtam... Aztán egyre több minden „nem stimmelt" abban, amit csináltam. Tulajdonképpen én is éreztem ezt, de nem voltam képes leállni. „Isten engem megáldott ezekkel a képességekkel, nem áshatom el őket!" – gondoltam. Valójában nagyon örültem annak, hogy kiállhatok, és semmi kedvem sem volt meghallani azt, hogy „nyugodjál egy kicsit".

Azután egyszer megtörtént. A városmajori kistemplomi közösség vezetősége azt mondta, hogy most egy darabig ne beszéljek, ne is prófétáljak – egyáltalán ne csináljak semmit. „Szeretettel várunk, gyere el, de ne csinálj semmit! Majd szólunk, ha..."

Egy évig tartott, amíg szóltak.

Eleinte nehezen viseltem ezt, hiszen belső nyugtalanság űzött. De erre az egy évre borzasztóan nagy szükségem volt. Ez alatt az egy év alatt ismertem fel, hogy az Úr mennyivel több annál, mint amit addig felismertem magamban, hogy az Ige mögött mennyi minden van. Akkor tanított meg, vezetett rá az elmélkedésre.

Megértettem azt is, hogy amit az elmélkedésben felismerünk, azt sokszor nem lehet rögtön kivinni az emberek közé, hanem forgatnunk kell a szívünkben, hogy elmélyülhessen.

Megláttam, hogy az adományok nem ott kezdődnek, hogy én most kimegyek és ezreknek beszélek, mert tanító karizmám van vagy hétfőn prófétáló tehetséget ismerek fel magamban, kedden prófétálok, szerdán meg az egész nép engem hallgat. A karizmák kibontakozása hosszú folyamat, amely az ember egész személyiségét átformálja Isten képére. S csak ebben az átformálódásban tud kibontakozni!

Egy évig tartott, amíg megértettem ezt. Utána már egészen másképp néztem a szolgálatokra. Megláttam a felelősséget, hogy ha mondok valamit, az bizony felelősséggel jár, mert butaságot is mondhatok, hamis dolgot és Isten esetleg megkérdezi tőlem: ezt miért tetted? Azaz: mit tanítasz Jézus nevében? Jézus valóban mondana, tenne ilyet?

Csak ezután az egy éves csend után váltam alkalmassá arra, hogy valóban kiállhassak az emberek elé beszélni. S most már tudom: csak tanuló vagyok – tanítvány.

2.

A következő eset. A H. Péter vezette városmajori közösség nekem valószínűleg mindig szerelem marad. Azután az Úr elkezdte mondani: „Gyere ki a Majorból." Ezt rövidebb időközökre meg is hallgattam, de mindig visszamentem, nem tudtam tartósan (legalább egy hónap) távol maradni, elszakadni. Pedig az Úr egyre erősebben mondta. Mondta a feleségemen keresztül, a lelki vezetőmön keresztül, stb. Hát akkor tényleg ott kell

hagyni... aztán visszamentem. Közben elköltözött a Major a Krisztus király kápolnába, azután felmerült, hogy visszaköltözik Zoliék vezetésével. Ott voltam, tervezgettünk és én nagyon élveztem. Végre ott vagyok az első vonalban, működnek az adományok, csupa izgalom, lelkesedés... És akkor Jézus választás elé állított: vagy otthagyod a Majort, vagy ottmaradsz – de az neked nem lesz jó!

Elmentem. Ez egy borzasztó nehéz döntés volt az életemben. De ha ezt nem teszem meg, az Úr soha nem tudja megmutatni, hogy azon a helyen, ahol lakom, Törökbálinton, még mennyi mindent akar létrehozni. Előtte is voltak elképzeléseim erről és éreztem, hogy nekem itt a helyem. Ezt Jézus hamar, még odaköltözésünk után nem sokkal megmutatta. De ha nem jövök ki a Majorból és ambícióimat, indításaimat „kiélem" ott, akkor talán soha nem tudta volna megmutatni terveinek gazdagságát itt, e faluban. Az utóbbi időszak örömünnep nekem ilyen szempontból. Hogy mi minden történik, hogy mi minden lesz még, s hogy ez mennyire csak a kezdet! (Nem valami misztikus tapasztalások tömegéről beszélek, hanem konkrét, megfogható valóságokról és ezek erősödéséről Istenben.) Hiszem, hogy ez még csak a kezdet, hogy óriási dolgok fognak történni Törökbálinton. Ha nem jövök ki, akkor azt sem tudom megélni, hogy fontosabb az Isten, mint a saját ambícióim kiélése. Hogy lehet ugyan a „Major" szerelem, de a nagy, az örök szerelem az Isten. Akkor ez nem történik meg bennem.

A következő eset egészen másképp volt fájdalmas számomra, mint az előzők – de úgy éreztem, a szívemet szakítja ki. Az idők során egyre közelebb kerültem az Oltáriszentségben jelenlévő Jézushoz. Elkövetkezett az az idő, amikor úgy éreztem, jó lenne, ha nálam lehetne az Oltáriszentség – de ez ugye nem lehetséges, kivéve, ha súlyos beteg az ember. Én meg mondtam a plébánosomnak, hogy lelki beteg vagyok (ha nem lehet nálam), ezért engedélyezze, hogy nálam lehessen Jézus e formában...

Így minden hónapban egy hétig nálam lehetett. Nagyon örömteli hetek voltak ezek mindig. Egyszerűen gyönyörű volt. Azután egy szentségimádás alatt az Isten megmutatta, hogy egy kápolnát szeretne itt Törökbálinton – egy szentségimádó kápolnát. S azt is megértettem, hogy ezt így nem csinálhatom tovább. (Minek kápolna, ha úgyis nálam lehet az Oltáriszentség?) Ez egy tragédia volt.

Ráadásul, ahol a kápolnát szerettük volna építeni, az idős néninél szintén volt Oltáriszentség, egy régebbi betegség folytán. Vissza kellett volna adni, de nem tették, s ott volt házi imádás. Ezt az idős nénit is meg kellett győzni, hogy nem maradhat ott nála a szentség. Engedetlenek vagyunk az egyházzal szemben, meg azután hogyan kérjünk a püspök atyától engedélyt az Oltáriszentség ottlétére a kápolnában, ha már ott van? Ha meg nincs engedély, hogyan lehessen nyilvános szentségimádás?

Megérteni és megértetni a nénivel, hogy vissza kell adnunk, nem ment sírások nélkül. De amikor úgy érzed, hogy a legfontosabbat veszik el tőled, hogy a szívedet tépik ki – az nagyon jó. Ha hagyod, hogy az engedelmesség „elvigye" a szíved, akkor Jézus a saját szívét teszi a helyébe. Itt is ez történt.

A személyes vonatkozásokat nem említve: a püspök atya engedélyezte a kápolnát és a nevét is (Szeretetlángkápolna) és azt, hogy ha felépül, a helyi plébános engedélyével lehet ott alkalmanként szentségimádást tartani. Elkezdtünk pénzt gyűjteni. Mindennap jött néhány ezer forint, két hónap alatt összegyűlt 147 ezer forint. Nem sok. Mégis úgy döntöttünk, el kell kezdeni az építkezést, a többit a Jóisten majd megadja. El kell kezdeni, mert az nem lehet, hogy a testvérek odaadják a pénzt, mi meg csak ülünk rajta. Elkezdtük a tervek elkészíttetését, s közben imádkoztunk. Akkor megérkezett Bicske mellől egy idős néni, kezében nylon szatyorral, benne egy borítékkal, s abban egymillió forinttal! Azt olvasta, hogy szükség van a pénzre, ő ezt hozta a kápolnára. Amikor délben együtt elimádkoztuk az Úrangyalát, a néni már a közepén sírt, engem meg úgy eltöltött a Szentlélek, mintha már órák óta imádkoznánk...

Testvérek! Ezek az idős asszonyok nagy szellemi harcosok, nagy alázatosság van bennük, építsetek rájuk! Van mit tanulnunk tőlük...

Be kell gyakorolnunk az engedelmességet, hogy szinte reflexszerűen jöjjön. Nagy segítségünkre van ez akkor, amikor az Isten olyan helyzet elé állít, amikor csak a neki való engedelmesség lehet az egyetlen helyes válasz. És gyorsan kell válaszolnunk! Ha akkor állunk neki gondolkodni, amikor az Úr hív vagy újabb jeleket kérünk, könnyen úgy járhatunk, mint Zakariás. Ő némán nézhette végig, ahogy az Isten nagy tervei megvalósulnak.

Gyógyító szolgálatban szoktunk imádkozni. Utána olykor egymásért is. Egyszer ima közben mutatott egy képet az Úr, amellyel azt mondta: add vissza nekem a gyógyító adományodat. Rögtön válaszolni kellett, hát azt gondoltam: jó, Uram, visszaadom. Mit tehettem volna? De hogy bántam utána! Jöttek a kételyek: lehet, hogy nem is Istentől jött a kép? – De hát mit lehetett csinálni, visszaadtam. És megtanultam, Isten útjai nem a mi útjaink. Amitől féltem, az az Isten ajándékának bizonyult. Megmutatta, hogy milyen rutinszerűen imádkoztam emberekért, mennyire nem érintette meg a szívemet a problémájuk, fájdalmuk. Jézus nem így tette, s azt sem akarja, hogy mi így cselekedjünk. Újra megtanultam a szívemben hordozni a betegeket, megtanultam kitartóan imádkozni értük (kilenced, stb). Egyszóval megtanultam sze-

retni azokat az embereket, akikért imádkozom. Ha a szívedben van a testvéred és a szíved Istennél, akkor ő is Istennél van – márpedig Istennél semmi sem lehetetlen, nála minden gyógyulás, szabadulás. Ha nincs a szívedben, akkor nincs sehol. Az csak favágás. Az Úr kegyelme ettől még „felállíthatja" őt, de hol itt a te közbenjárásod?

Elmondhatom nektek, hogy amióta ez történt velem, sokkal több ember gyógyult meg. Meggyógyultak az Oltáriszentség előtt, meggyógyultak a közösségi összejövetel alatt, a szentmisén, stb. Az Úr dicsősége nyilvánvalóvá lett, nekem meg nem volt mivel dicsekednem. És ez így helyes.

Végül azt szeretném mondani: az Isten mindennap, mint a jó gazda, kincseiből előhoz régit és újat egyaránt. És ezt mind meg akarja mutatni nekünk. Az Isten nem kockázik velünk. Nem küld el a sötétségbe, hogy csak toporogjál, aztán majd csak lesz valami. Azt gondolom, Ő mindig megmutatja, hogy mit akar véghezvinni, hová akar téged eljuttatni. Ahhoz kell a hit, hogy addig kibírjad, amíg valóban odaérsz! A hit a küzdelemhez, amikor látszólag minden összeesküszik ellened. Amikor ott a nagy hegy és mögötte Isten ígérete. És azt a hegyet egyszerre kell megmászni, kiskanállal elhordani és odébb parancsolni...

Mi Isten erejével átugrunk rajta, már előre birtokoljuk – a hitben –, amit az Úr valóságossá tesz majd.

És Jézus így megmutatja, mi az a gyönyörűség, amit az Atya akar és az felépül az egész országban, ebben az országban, hogy a nép, amelyik sötétségben él, nagy világosságot lásson...

Ezért fontos az engedelmesség.

Sípos Gyula

„JÉZUS JERUZSÁLEMBEN"

MEGHÍVÓ

° AZ ICCRS LELKIGYAKORLATA 1997-BEN °

1997 szeptember 27-30:

Előkészület a 2000. jubileumi évre

A Katolikus Karizmatikus Megújulás 30. évfordulójának megünneplése

A világegyház 1997-ben a 2000. jubileumi év előkészületi szakaszába lép. Ebben az évben II. János Pál pápa arra szólít fel bennünket, hogy figyelmünket összpontosítsuk Jézusra, a világ egyetlen Megváltójára, aki ugyanaz tegnap, ma és mindörökké (Zsid 13,8).

Ezen felül a jövő évben kívánjuk megünnepelni a Katolikus Karizmatikus Megújulás 30. évfordulóját. *Van-e jobb hely e két esemény megünneplésére, mint Jeruzsálem, ahol a kereszténység maga kezdődött?*

Az ICCRS Tanács felhívja a világ minden táján működő vezetőket, szervezzenek zarándoklatokat a Szentföldre és ha már ott vannak, vegyenek részt az ICCRS jeruzsálemi lelkigyakorlatán 1997 szeptemberében. A világ minden tájáról összegyűlnek majd a katolikusok Jeruzsálemben, hogy tanúságot tegyenek szeretetükről Jézus iránt és Istennek a Szentföldön élő népe, a zsidók és a keresztények iránt.

A Szentföld élő kövei

Lesz egy *találkozó a helyi keresztényekkel*, különösen a katolikusokkal egy gyertyás vagy fáklyás körmenetben, a Kidron völgyön át az Olajfák hegyére. A lelkigyakorlat előtt és után a turista csoportok lehetőleg lépjenek kapcsolatba a helyi katolikus plébániákkal Szentföld-szerte.

Lelkigyakorlatunknak lesz egy *ökumenikus* része is, amiben protestánsokkal és ortodoxokkal együtt Jézusra, mint Isten Igéjének és a hitnek a központi helyére össz-

pontosítunk. Kapcsolatokat veszünk fel a zsidókkal is, amikor a kereszténység zsidó gyökereit nézzük.

Szónokok a világ minden tájáról

A mai napig a következő szónokok és vezetők ígérték meg részvételüket: *Fr. Raniero Cantalamessa* O.F.M. Olaszországból, *Doudou Scallens, Abraham Kron* és *Efraim* a Nyolc Boldogság Közösség alapítói Franciaországból, *Sam Jacobs* püspök és *Sr. Nancy Kellar* az USA-ból, *Fr. Rufus Pereira* Indiából, *Fr. Bart Pastor* a Fülöp-szigetekről, *Charles Whitehead* Angliából, *Allan Panozza* Ausztráliából, *José Prado Flores* Mexikóból, *Maria Lucia Vianna* Brazíliából, *Nikol Baldacchino* Máltáról és *Henry Lemay* Kanadából.

Jelentkezési díj

A „Jézus Jeruzsálemben" lelkigyakorlaton történő részvételhez mindenkinek be kell fizetnie *225 dollárt.*

Ez lehetővé teszi a lelkigyakorlat valamennyi tevékenységében történő részvételt, beleértve a lelkigyakorlatot megelőző tevékenységet is. Ez a jelentkezési díj azonban nem foglal magában semmiféle útiköltséget, szállásköltséget, étkezést, stb.

Jézus Isten Fia, Megváltó,
Krisztus és Úr, Isten
megtestesült Fia, Isten Igéje,
az Úr szenvedő szolgája,
akit megerősített a Szentlélek.

Jézus a világ egyetlen
Megváltója tegnap,
ma és mindörökké!

Kijelölések

Hivatalos szállítóként az *El Al* lett kijelölve.

A *Stella Marist*, az Ophir Tours egy részlegét az ICCRS helyi ügynöke jelölte ki az ICCRS „Jézus Jeruzsálemben" lelkigyakorlatához.

A Stella Maris egy katolikus szervezet, számos kapcsolattal katolikus és ortodox közösségekhez.

A nemzeti koordinátorok kijelölése mintegy 100 országban történt meg.

Feladataik közé tartozik a lelkigyakorlat propagálása az egyes országokban, minél több vezető ösztönzése egy szentföldi zarándoklat szervezésére és a „Jézus Jeruzsálemben" lelkigyakorlatnak zarándoklati programjukba történő felvételére.

Ottawa

Ezt az ICCRS eseményt *Ottawából, Kanadából szervezik* és azt az ICCRS római irodája is támogatja.

Hogyan történjék a részvétel?

Bármely egyén (pap, szerzetes vagy laikus személy) vagy intézmény (NSC, egy közösség, egy imacsoport, stb.) megszervezheti saját zarándoklatát a Szentföldre és beiktathatja programjába a „Jézus Jeruzsálemben" lelkigyakorlatot.

Írjatok ottawai irodánknak részletesebb tájékoztatásért, hogy miként szervezzétek meg saját csoportotokat.

Utazási irodák

A részvételhez a ti utazási irodátoknak elő kell jegyeztetnie utazásotokat az ottawai irodánál. Így megkapja a szükséges útbaigazításokat azon eljárásokat illetően, amiket be kell tartani.

További információ

További információért kérünk lépjetek érintkezésbe az *ICCRS „JÉZUS JERUZSÁLEMBEN" RETREAT 1997* irodával, melynek címe:

221 Rue Baribeau,
Ottawa, Ont. Canada KIL 7R7
Fax: 1/613/837-2274

(Az ICCRS Newsletter engedélyével közöltük.)

VAN VÉLETLEN?

TANÚSÁGTÉTEL

Már régóta foglalkoztat a gondolat, hogy egyszer – talán éppen itt a szemináriumon – Istenre való rátalálásomról és életem azóta történt jónéhány eseményéről, Isten jelenlétének megtapasztalásáról beszéljek.

És hogy erre éppen most kerül sor, az **nem véletlen.**

A múlt héten, amikor Katona atya a római századosról kezdett beszélni, szinte felhívásnak éreztem a szavait a tanúságtételre, éspedig azért, mert első **megrázó istenélményem** éppen ehhez a történethez kapcsolódik.

Korábbi hitéletemről annyit talán érdemes elmondani, hogy katolikus családban nőttem fel, egész életemben szorgalmas vasárnapi miselátogató voltam, de a jó Isten csak valami nagyon távoli, homályos érzés, gondolat volt a számomra.

Ez az ellentmondás akkor okozott gondot, amikor cseperedő gyermekemmel a hittant tanultam. Üresnek és hamisan csengőnek éreztem saját szavaimat, amikor a jó Istenről próbáltam neki beszélni. Ez bántott ugyan, de igazán semmit nem tettem, hogy ne így legyen.

Így teltek-múltak az évek, azután 1991-ben a fájdalomküszöböm, a tűrőképességem határát messze meghaladó, óriási nagy **sérelem, igazságtalanság** ért a szakmai munkám kapcsán, ami mindig nagyon fontos volt a számomra.

A helyzetet, amibe kerültem, nem tudtam megemészteni és szó szerint egy pillanatra sem tudtam róla megfeledkezni. Sok mindennel próbálkoztam, ami elterelhette volna a figyelmemet, de minden csak átmeneti fájdalomcsillapításul szolgált.

*Végül **feladtam küzdelmeimet** és **életemben legelőször** lelkem legmélyéből **Istenhez fordultam** segítségért, hogy szabadítson ki ebből a borzalmas lelkiállapotból.*

Így utólag visszagondolva a jó Isten biztos, hogy tettre készen várakozott erre a pillanatra, mert szinte azonnal munkálkodni kezdett.

Tulajdonképpen nem tettem semmi mást csak azt, amiről később olyan sokat olvastam és itt a szemináriumon is hallottam, hogy a terheimet – ugyan végső kétségbeesésemben –, de Istenre bíztam és Ő átvette tőlem.

Kisebb-nagyobb pozitív események követték egymást a gyakorlati és a lelki életemben egyaránt. Csak a legfontosabbakat említem:

- az intézeten belül szakmailag talán a legérdekesebb, a jelenlegi csúcstechnikával felszerelt laboratóriumba **hívtak** át dolgozni, így elhagyhattam szenvedéseim színterét;
- egy ismerősöm rábeszélt, hogy menjek el vele az **„Élet a Lélekben"** szemináriumra. Elmentem, de mindvégig zavart és nehezemre esett, hogy mások előtt Istenről beszéljek.

*Ám a piros munkafüzetben volt egy mondat – **„hogy ha Isten úgy rendezte az életedet, hogy eljutottál erre a szemináriumra, célja van veled, meg akarja változtatni az életedet"** – és én ebbe a mondatba kapaszkodva mentem hétről hétre.*

Közben igyekeztem a vasárnapi szentmisén már nem csak testben, hanem lélekben is részt venni. Ez egyre jobban sikerült, kivéve az áldozás előtti pillanatokat, mert az **„Uram nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj..."** gondolattal valahogy nem tudtam egyetérteni. Én nagyon jóravaló embernek hittem magam és így méltónak arra, hogy Isten a hajlékomba jöjjön. Voltam annyira következetes, hogy mivel nem értettem ezzel egyet, soha nem is mondtam.

Azután a szeminárium elvégzése után **néhány hónappal** kölcsönkaptam az „Élet sebeinek gyógyítása" című könyvet – amit nem máskor, hanem éppen a múlt héten, amikor a római századosról volt szó, lehetett itt megvásárolni –, szóval ebben a könyvben olvastam, hogy az a mondat, amit én a szentmisén nem tudok kimondani, az egy **századostól származik.** Erről én mit sem tudtam, ezért gondoltam, hogy utánanézek a Bibliában.

De vissza kell kanyarodnom egy gondolat erejéig az „Élet a Lélekben" szemináriumra, ahol az első alkalommal különböző színű kis szentképekből kellett választani mindenkinek a kiscsoportok beosztásához.

Én a **rózsaszín** csoportba kerültem, mert ezt a képet húztam.

Tehát ahogy mondtam, kezembe vettem az **1466 oldalas** Bibliámat és elkezdtem volna benne keresni a százados történetét, de a Biblia szinte magától kinyílt az **1193. oldalon** és ott találtam az én kis **rózsaszínű** – valószínűleg néhány hónappal azelőtt odakerült – **szentképemet,** ami számomra az **Istenhez fordulásom jelképe volt.** És az én Bibliám 1193. oldalán **Lukács evangéliumának 7. bekezdése** olvasható, ami a kafarnaumi vagy máshol rómainak mondott **százados történetét** meséli el.

Azt nem lehet elmondani, hogy mit éreztem. Mélyen megrendültem és szégyelltem magam, hogy olyan gőgös, nagyképű és öntelt ember vagyok, hogy nem vagyok képes kimondani, hogy „Uram, nem vagyok méltó" és Isten ezt tudja rólam, mégis szóba áll velem. Tudja, hogy ilyen vagyok, hiszen erre már hónapokkal ezelőtt figyelmeztetett, ugyanis a kis rózsaszín szentképemen a következő gondolat olvasható:

„Aki tehát kicsinnyé lesz, mint ez a gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában" (Mt 18,4).

Ez volt az egyik történetem, amit jónéhány másik követett. Már lassan betelik a kis rózsaszín szentképem, amire a történetekre emlékeztető vezérszavakat felírom.

Közben nagyon sok, a hittel, Isten létével kapcsolatos könyvet olvastam. S bár egyre erősebb lett a gyanúm, hogy valóban igaz lehet, hogy Isten életünk legapróbb eseményeiben is jelen van, mégis egy-egy esemény kapcsán gyakran gondoltam arra, hogy talán a véletlenek összeeséséről van szó. **De ma már ezt nem így gondolom,** és hogy miért, arról szól második történetem.

Idén nyáron a férjem édesanyja rosszul lett, kórházba került, majd tíz nap múlva meghalt. Sokan vagyunk a családban, így beosztottuk, hogy ki mikor megy hozzá, hogy soha ne legyen egyedül. Utolsó nap délután a férjem és én voltunk nála. Azon a napon ottlétünk alatt is többször rosszul lett, azután kapott egy injekciót, amitől megnyugodott, végül az orvos este 8 óra körül hazaküldött bennünket.

Hazaérve a férjem lefeküdt, a gyerekünk még nem volt otthon, én pedig a konyhában üldögélve vártam rá és közben, mint az utóbbi időben minden problémámmal, úgy most is a jó Istenhez fordultam.

Arra kértem Istent, **adjon nekünk erőt, időt és türelmet,** hogy ha Móci mama kijön a kórházból, tudjuk ápolni, gondozni őt, hogy nehogy azt érezze, amitől a legjobban félt, hogy bármilyen problémájával is gondot okoz nekünk, hogy a terhünkre van. **Vagy** ha erre mi nem vagyunk képesek, **vagy** ha nem jön ki a kórházból, mert a jó Isten más sorsot szánt neki, akkor ne hagyja őt sokáig szenvedni, minél előbb vegye magához.

Második kérésemet óriási lelkiismeret-furdalás közepette küldtem a jó Isten felé, hiszen hogy lehet olyat kívánni, hogy valaki minél előbb haljon meg. El is sírtam magam. Mindez **este fél tízkor** történt.

Másnap reggel telefonáltak a kórházból és közölték, hogy anyósom **este fél tízkor** meghalt. Nagyon megdöbbentem. Ez túl komoly dolog volt ahhoz, hogy a véletlenek játéka legyen. Nem mertem róla szólni senkinek sem. Bementünk a kórházba, ahol megkaptuk Móci mamának egy fóliazsákba már összepakolt holmiját. Amikor hazaértünk, rögtön elkezdtem kipakolni, közben pedig a fejemben, a szívemben szinte dübörgött a **fél tizes időpont.** Azt túlzásnak éreztem és féltem is attól, hogy az én imámnak köze lenne anyósom halálának időpontjához, de nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy vajon ez véletlen volt? És akkor anyósom táskájában egy kis könyvecskét találtam. A címe ez volt: **Van véletlen?**

Ezt már nem tudtam magamban tartani, ezt már muszáj volt elmondani a családomnak... De ezzel a történetnek még nincs vége.

Anyósom testvére több mint 50 éve Dél-Amerikában, Argentínában él. A nagy távolság ellenére nagyon meleg, testvéri szeretetben éltek. Úgy döntöttem, hogy megírom Livi néninek a történetet. Fénymásolatot készítettem a könyvecske fedőlapjáról és az első oldalról, ahol egy Anatole France idézet olvasható:

„A véletlen az Isten fedőneve, amikor nem akarja magát megmutatni."

Ezeket a fénymásolt lapokat is elküldtem a levélben.

A válaszlevél múlt kedden a szeminárium előtti napon érkezett meg, ami szintén arra ösztökélt, hogy végre szólaljak már meg.

A levélben ez áll: *„Klári, nehezen fogod elhinni, amit most írok: tegnap délután jött meg a leveled, egész este a hatása alatt voltam. Amikor vacsora után néztem a híreket a televízióban, a bemondó kommentált egy helyi hírt és mint konklúziót elismételte az Anatole France idézetet, éppen úgy, ahogy a fénymásolt füzetben van, amit Te küldtél. Eddig ezt az idézetet a véletlenről nem ismertem és egy nap alatt, pár óra különbséggel a világ két végéről ugyanazt hallom: »Van véletlen?« Azóta is sokat gondolkodom ezen."*

A történethez még az is hozzátartozik, hogy a levelek általában 6-7 nap alatt jönnek-mennek Budapest és Buenos Aires között. Livi néni első mondata arról szól, hogy az én levelem sokáig, majdnem két hétig utazott odáig. Felmerülnek a nagy kérdések: Hol volt az én levelem két hétig, addig a napig, amíg az argentin televízióban beolvasták a szóban forgó idézetet? Miért tűnt fel Livi néninek és miért írta meg nekem, hogy a szokottnál később érkezett meg itthonról a levél?

*Valószínűleg azért, hogy ilyen apró dologgal is megerősítve az elmondott eseményeket, felfogjam végre és elmondjam Nektek is és mindenkinek, hogy **NINCS VÉLETLEN.***

Amit mi, balga emberek annak vélünk, az a jó Isten figyelme, gondoskodó szeretete, és remélem saját példámmal bizonyítottam vagy legalább megsejtettem, hogy ennek megtapasztalása **csak rajtunk múlik.**

dr. Tarján Gézáné

A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS HÍREI

NEMZETKÖZI HÍREK

HÍREK A NAGYVILÁGBÓL

Vatikán

A szentatya elfogadta Aduardo Pironio bíborosnak a Laikusok Pápai Tanácsának elnökségéről a Kánoni Törvények kódexének 354. kánonja értelmében történő lemondását és saját kezűleg írt levélben köszönte meg a Szentszéknek tett hosszú és értékes szolgálatát.

A szentatya James Francis Stafford denveri (USA) érseket jelölte ki a Laikusok Pápai Tanácsának elnökéül. Stafford érsek várhatóan ez év novemberében költözik Rómába.

Angol nyelvű Nyugat-Afrika

A Katolikus Karizmatikus Megújulás angol nyelvű nyugat-afrikai koordinátorainak konzultatív összejövetelére 1996 augusztus 22-25 között került sor Lagosban, Nigériában. E testület magában foglalja Nigériát, Ghanát, Gambiát, Libériát és Sierra Leonét. Munkája arra irányul, hogy előmozdítsa a nemzetközi kapcsolatokat a szolgálatok, a kommunikáció és a karizmák gyakorlása tekintetében az egyházban. A legfőbb elképzelés a világ evangelizálása 2000-re és azutánra.

Európai ASO találkozó

Ahhoz, hogy a Katolikus Karizmatikus Megújulás élénk maradjon, nyitottnak kell lennie azon új dolgokkal szemben, amelyeket most tesz a Lélek. Ez az üzenet formálódott ki az Európai Nemzeti Szolgálatok Bizottságainak az elmúlt szeptemberben Pozsonyban, Szlovákia fővárosában tartott ülésén. Tizenhét országból nyolcvan vezető cserélt véleményt az országukban tapasztalt helyzetről és hallgatta meg válogatott szónokok beszámolóit. Ezek közé tartozott Dembowski püspök Lengyelországból, valamint Nikol Baldacchino az ICCRS részéről.

Jelen volt Stanislaw Rylko püspök, a Laikusok Pápai Tanácsának új titkára is. Kiemelte, hogy a pápa menynyire nagyra becsüli a Karizmatikus Megújulást és az egyéb mozgalmakat az egyházban.

Magyarország

A magyarországi Katolikus Karizmatikus Megújulás mintegy 25 évvel ezelőtt indult meg, de szinte mindeddig szervezetlen maradt.

A múlt évben több mint száz imacsoportvezető és közösségi képviselő országos karizmatikus tanácsot állított fel. Ez a tanács egy tizenkét tagú országos szolgálati bizottságot választott meg.

A legutóbbi öt évben a megújulás évenkénti országos konferenciákat szervezett. A múlt évi konferencián mintegy 10.000 ember vett részt. Az ez év szeptemberében tartott országos konferencián felszólalt Fr. Raniero Cantalamessa O.F.M. és Bronislaw Dembowski püspök is.

Portugália

A CCR XIX. püspökségek közti konferenciáját augusztus 16-18 között tartották Fatimában „A Szentlélek által vezérelve" témában. A valamennyi püspökségből résztvevő 3.200 embert gazdagabbá tette Nikol Baldacchino tanítása. Ez az esemény egy augusztus 14-16 közötti vezetőképző tanácskozást követett, amelyen most első ízben vett részt a portugál püspöki konferencia kiküldötte, Antonio Marcelino püspök, a Laikusok Pápai Tanácsa mellett működő Püspöki Bizottság elnöke is. Kiemelte a megújulás bizonyos érdemeit, de rámutatott néhány lehetséges kockázatra is.

Portugáliában jelenleg mintegy 250 csoportban hetenként több mint 12.000 ember gyűlik össze. Országos szinten évenként négy CCR eseményt rendeznek meg, átlagban 12.000 résztvevővel.

ECCLA XVI

Ciudad del Este (Paraguay) volt a XVI. latin-amerikai Katolikus Karizmatikus Találkozó helyszíne, amelyre 180 latin-amerikai vezető gyűlt össze 1996 szeptember 23-28 között. A 16 országos képviselő küldöttek között 18 pap és 3 püspök volt: Lorenzo Baldinieri, apostoli nuncius Paraguayban, Oscar Paez Garcete, a paraguayi püspöki konferencia elnöke és Alverto Taveira érsek Brazíliából, a CCR országos tanácsának egyházi tanácsadója ebben az országban.

A konferencia fő szónoka Fr. Salvador Carillo volt. Témája: „Adjátok tovább a világító fáklyát."

Az ECCLA egyik célkitűzése felébreszteni a résztvevőkben a felelősségtudatot az általuk vezetőként betöltött különböző szerepekben és a tanítványok nevelésében.

(Az ICCRS Newsletter engedélyével közöltük.)

MÁRIA, A BÉKE KIRÁLYNŐJE ÜZENI

– Medjugorje, 1996 november 25. –

Drága Gyermekek!

Ma újból imádságra hívlak meg benneteket, hogy az imádság a böjt és az apró áldozatok révén fölkészüljetek Jézus jövetelére.

Kicsinyeim!

Hadd váljék számotokra kegyelmi időszakká ez az idő.

Használjatok ki minden pillanatot és tegyetek jót, mert csak így fogjátok érzékelni Jézus születését szívetekben.

Ha életetekkel példát mutattok és Isten szeretetének jeleivé váltok, akkor majd az Öröm kerül uralomra az emberi szívekben.

Köszönöm, hogy követtétek hívásom.

AMIKOR ISTEN ELBOCSÁT TÉGED TEREMTŐ KEZÉBŐL, ÍGY SZÓL HOZZÁD:

Rád bízok minden embert... külön, kivétel nélkül mindenkit. Segíts rajtuk, adj nekik enni, adj nekik ruhát, mindenkire vigyázz úgy, mint magadra. Ne hagyd a sötétségbe elmerülni, amit szerzel, amit elérsz, amit tudsz, amit átélsz, oszd meg!

Az egész világ a tiéd!

De amiből másnak nem adsz, legyen bár az arany: iszappá válik... legyen öröm: szomorúsággá változik... legyen áldás: átokká válik. Most elbocsátlak, mint mindenkit: felelős vagy minden emberért, aki veled él, s el kell számolnod minden fillérrel, amit magadra költesz, minden örömmel, amit magadba zártál és minden boldog pillanattal, amit magadnak tartottál meg.

Most menj és élj! A világ a tiéd!

(ismeretlen szerző nyomán)

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ **A Linn-féle gyógyító szeminárium** 17-24. része február első szerdáján kezdődik. Találkozó a pesti Ferencesek temploma melletti folyosón este fél hétkor.

¤ Az **„Élet a Lélekben" szemináriumokat** az idén nagyobb előkészítéssel szeretnénk megszervezni. Szeretnénk segítséget nyújtani azoknak, akiknek nincs elegendő információjuk a Szentlélek működéséről és azoknak, akik a hit alapjaiban bizonytalanok. Ezért a jelentkezést szeretnénk egybekapcsolni egy személyes megbeszéléssel, amit az Emmausz Irodában (Bp. 1089 Reviczky u. 9. – Krisztus Király Plébánia I. emelet) tartunk egy olyan időpontban, ami remélhetőleg mindenkinek megfelel: délután 4-6-ig, január 14, 16, 21, 23, 28, 30 (kedden és csütörtökön). Bízunk benne, hogy szívesen el fogtok jönni erre a beszélgetésre, ami segíteni szeretne nektek.

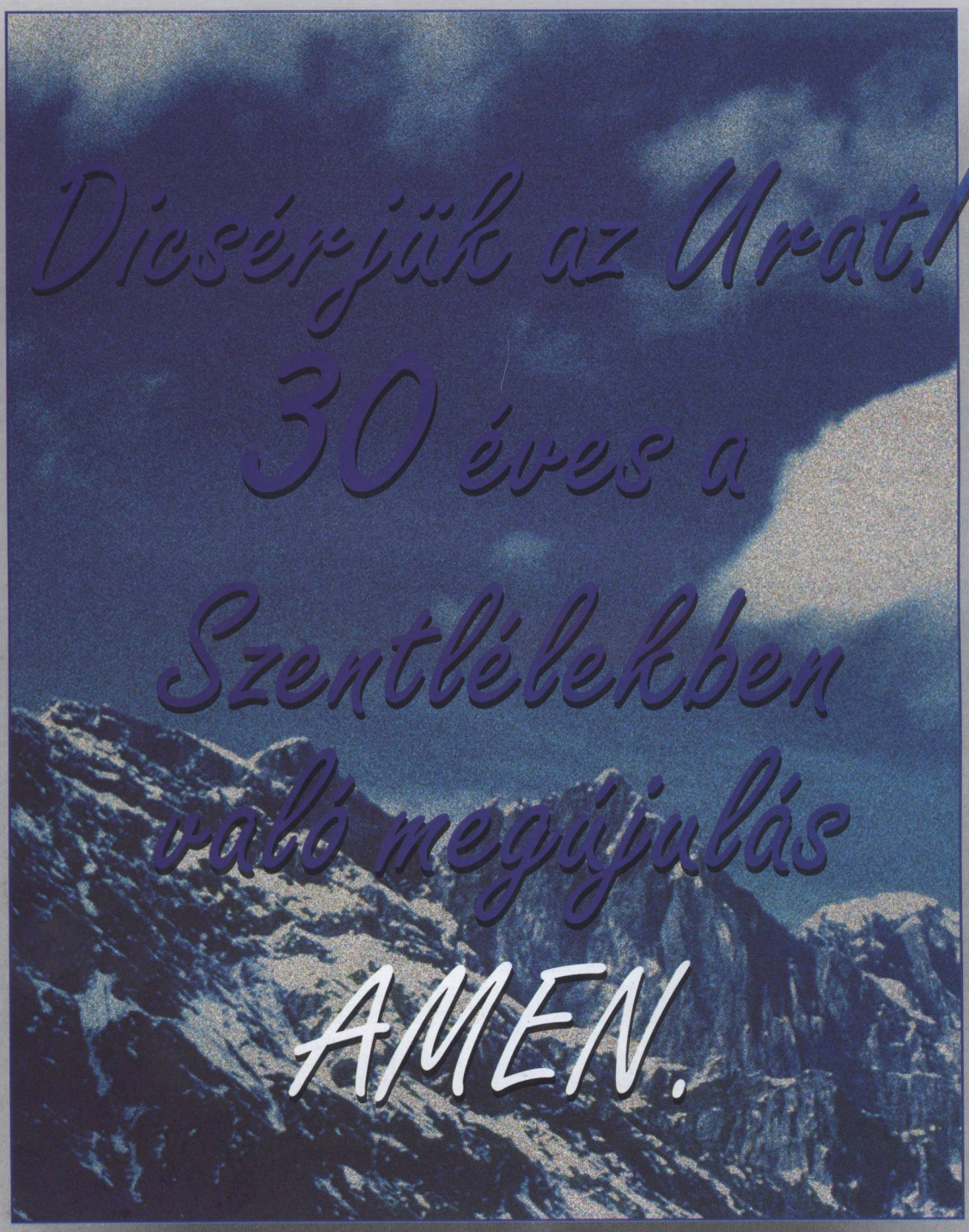
¤ Megjelent **Emiliano Tardif: „Poggyász nélkül a Föld körül"** című könyve (ára: 250.–Ft).

¤ Még kapható videofilmünk (magyar nyelven) a **karizmatikus imacsoport megszervezéséről**, melyet az amerikai vezetők készítettek (4 részes, 120 perc, ára: 1.800–Ft).

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK KEGYELEMTELJES, BÉKÉS, BOLDOG ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁNUNK!

Címlapterv: LÁSZLÓ VIKTOR munkája

90,- Ft

TARTALOMJEGYZÉK • Prohászka: Új Év...1 • Raniero Cantalamessa: Maradjatok meg szeretetemben II...3 • Márta: Te Deum Laudamus...7 • Mark Nimo: Fiatalok szolgálata...8 • P. Bart: Érett lelki életet kell kifejleszteni...10 • Sipos Gyula: Az engedelmességről...12 • Jézus Jeruzsálemben, lelkigyakorlat 1997...14 • Dr. Tarján Gézáné: Van véletlen?...16 • A Katolikus Karizmatikus Megújulás hírei...18 • Szerkesztői üzenetek...19

– M A R A N A T H A –

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-9026
Főszerkesztő: Katona István

Kiadja az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült az GÖDI PRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865–2805 B/EL/28/1992